

«Νέος ἤμην καὶ ἤδη ἐγήρασα καὶ δὲν εἶδον δίκαιον ἐγκαταλειμμένον, οὐδὲ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ζητοῦν ἄρτον.»

ΦΡΙΤΙΟΦ

ΣΚΑΝΔΙΝΑΥΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ.

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 10).

«—Πολὺ ἀργὰ μὲ ἐρωτᾷς, ὦ βασιλεῦ, οὐχ ἤττον σοὶ ἀποκρίνομαι· ἐν τοῖτοις δὲν θέλω σοὶ εἶπει τὸ ὄνομά μου διότι τὸ τηρῶ δι' ἑμαυτὸν καὶ μόνον. Ἔσχον εἰς κληρὸν τὴν ἀθλιότητα καὶ τὰς καταδρομάς· ἔρχομαι ἐκ τῆς φωλεᾶς τοῦ λύκου ὅπου ἀνεπαυομην. Ἡρχόμην νὰ συμβουλεύσω . ἤν θρυαλλουμένην γινώσκην φρόνησίν του, ὅτε μὲ ὑπεδέχθησαν διὰ χλευασμῶν καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶμαι συνειθισμένος εἰς τὸ τοιοῦτον εἶδος τῆς ὑποδοχῆς, ἤρπασα ἕνα τῶν ταπεινῶν ἐκείνων χλευασμῶν περιστρέψας αὐτὸν χωρὶς νὰ τῷ φέρω βλάβην. Βασιλεῦ· Ρίγκ, συγχώρησόν με!»

«—Ἐχεις δίκαιον ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς τοῖς γέρονσι ὀφείλεται πάντοτε σεβασμός. Τὸ κατ' ἐμὲ σὲ συγχωρῶ ἐξ ὀνόματος τῶν συμποτῶν· πλὴν ἀπόρριψον ἀπὸ σοῦ τὸν μεταμφιασμόν σου καὶ δείχθητι τίς εἶ;»

Δὲν εἶχε παύσει ὁμιλῶν ὁ βασιλεὺς ὅτε τὸ δέσμα τῆς ἄρκτου πίπτει ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὑποτιθεμένου γέροντος· τότε δὲ ἕκαστος εἶδε ὠραιότατον νεανίαν, οὗ τινος ἡ πλουσία κόμη ἐσκίαζε εὐρὺ μέτωπον καὶ ἰσχυροὺς ὤμους. Ἐφερε φόρεμα ἐκ κυανοῦ ἐπικρόκου ζωννύμενον δι' ἀργυρᾶς ζώνης· χρυσὰ ψέλλια ἐπόσμουσαν τοὺς βραχιονιάς του καὶ τὸ φοδεῖον ἐν μάχαις ξίφος του ἀνήρτητο εἰς τὸ πλευρόν του. Ἐν τῷ ὀφθαλμῷ του, ὅταν ἐπλάνα αὐτὸν ἀτάρα-

χος ἐπὶ τῶν παρεστῶτων ἔλαμπε βλέμμα ὅμοιον τῷ βλέμματι τοῦ Βαλδοῦρ.

Τῇ στιγμῇ ταύτῃ ἂν τις προσεῖχεν ἤθελεν ἶδεαι τὰς ὠχρὰς τῆς βασιλίσσης παρειαὶς ἐρυθρακωμένας ὡς ἡ ἄρτι πεσοῦσα χιὼν ὑπὸ τὴν λάμψιν τοῦ βορείου σέλαος, καὶ τὸ στήθος αὐτῆς πάλλον ὅταν ἔφερον εἰς τιμὴν τοῦ Freyer τὸν κάπρον, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὁποίου ἀντήλασσαν κατὰ περάδοσιν λόγους πρὶν ἢ διαμελίσωσιν αὐτόν. Ὁ Ρίγκ ἐγνώριζε πρῶτος τὸ σεβάσιμον μυστικόν του καὶ ἐγγίζων τὸ ζῶον· «—Θέλω νικῆσαι Φριτιόφ, εἶπε διὰ φωνῆς μεγαλοπρεποῦς ὅσῳ ἰσχυρὸς καὶ ἂν ᾔναι· εἴθε ὁ Freyer ὁ Ὀδῶν καὶ ὁ Θόρ νὰ μὲ ἐνισχύσωσιν!»

Ἦδη ἐγείρεται ὁ ξένος· τὸ βλέμμα του σπινθηροβολεῖ· κρούει τὴν τράπεζαν διὰ τοῦ ξίφους του, καὶ ἡ αἰθουσα ἀντηχεῖ· «—Ἀκουσόν μου, βασιλεῦ, κράζει, τυγχάνω συγγενῆς καὶ φίλος τοῦ Φριτιόφ καὶ ὠρκίσθην νὰ τὸν συνδράμω· εἴη ἐπὶ τούτῳ ἀρωγὸς ἡ Νόρν καὶ τὸ ξίφος μου!»

«—Α! ἐπανλαμβάνει ὁ βασιλεὺς· οἱ κείος καὶ ἐλευθέριος τῷ λόγῳ τυγχάνεις, δὲν εἶσαι δειλός· οὐχ ἤττον ἐν τοῖς ἀνυκτόροις τῶν βασιλέων τοῦ Βορρᾶ ἡ ἐλευθερία τοῦ λόγου εἶναι πλήρης. Γύναί πλήρωσον ἀκράτουόνου τὸ κέραις ἐ-

Ὁ Σουλτάνος ΑΜΠΑΟΥΑ ΧΑΜΙΔ.

κάστου· προσκαλῶ τὸν ξένον νὰ διέλθῃ τὸν χειμῶνα μεθ' ἡμῶν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ στέγῃ. Καὶ ἡ νεαρὰ γυνὴ λαμβάνει τὸ βωνάσσειον κέρας ἀνηρτημένον ἐπὶ ἀργυροῦ κάρφους· τρέμουσα καί τοις ὀφθαλμοῖς ταπεινοῦσα, προσφέρει τῷ ξένῳ τὴν κύμβην ταραττομένην ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῆς, ἐρυθρωπαὶ δὲ ῥανίδες ἔπεσαν ἐπὶ τῶν λευκῶν δακτύλων τῆς. Ὁ ἄγνωστος λαμβάνει τὴν κύμβην ἐκ τῶν χειρῶν ἐκείνης εἰς ἣν ὑπῆρξεν ἀσπότε πιστὸς καὶ τὴν κενῶσαι ἀπνευστί. Κατόπιν ὁ σκάλδος λαμβάνει τὴν κινύραν καὶ ψάλλει τοὺς πιστοὺς ἔρωτας τοῦ